

D ů v o d y:

Rekursu žalovaných nelze upřítí oprávnění, pokud v něm navrhují, by napadené usnesení bylo zrušeno a soudu odvolacímu uloženo, by ve věci znovu rozhodl, neboť usnesení soudu první stolice, že jednání omezuje se na důvod žalobního nároku, nebylo odvoláno a v důsledcích toho jeví se rozsudek soudu první stolice, třebaže vyhotoven jest ve formě rozsudku konečného, rozsudkem mezitímním ve smyslu Šu 393 c. ř. s., který dle třetího odstavce tohoto zákonného ustanovení co do opravných prostředků považovati jest za rozsudek konečný. Žalobcovo odvolání přizpůsobuje se tomuto stanovisku, když v něm navrhuje žalobce především, by napadený rozsudek soudu první stolice byl změněn a bylo uznáno právem, že nárok žalobcův proti žalovaným jest důvodem po právu a pro ten případ, že by tomuto návrhu nebylo vyhověno, navrhuje, by napadený rozsudek byl zrušen a věc byla vrácena soudu první stolice k novému jednání a rozhodnutí. Postup odvolacího soudu v napadeném usnesení v tomto případě zvolený nelze odůvodniti poukazem na ustanovení Šu 496 čís. 3 c. ř. s., jelikož soud první stolice, jsa vázán usnesením o omezení jednání na důvod žalobního nároku, nebyl s to, by zabýval se skutkovými zjištěními, dotýkajícími se výše tohoto nároku, a soud odvolací, přezkoumávaje rozsudek soudu první stolice v mezích uvedeného návrhu odvolacího, mohl se obejít bez těchto zjištění, jelikož také v druhé stolici šlo pouze o důvod zažalovaného nároku. Za tohoto stavu věci oním postupem znemožňuje odvolací soud zavedení řádného odvolacího řízení ve smyslu Šu 502 a násl. c. ř. s. a připravuje žalobce o možnost, by zaujal v třetí stolici stanovisko k vývodům žalovaných v jejich rekursu obsaženým a materiální stránky sporu o důvod žalobního nároku se týkajícím. Rekurs žalobcův proti napadenému usnesení v otázce dělení viny soudem odvolacím vyslovené k tomu nestačí. Postup odvolacího soudu v napadeném usnesení zvolený nezakládá ovšem ani zmatečnosti ani vady odvolacího řízení, než zde nejde o dovolání omezené na dovolací důvody Šu 503 c. ř. s., nýbrž o rekursy obou stran, jež tomuto omezení nepodléhají. Poněvadž za tohoto stavu věci zrušení rozsudku první stolice z důvodu, ze kterého v napadeném usnesení bylo vysloveno, není ospravedlněno, bylo toto usnesení zrušiti a soudu odvolacímu uložiti, aby o žalobcově odvolání znovu rozhodl.

Čís. 5966.

Složeny-li poddlužníkem na soudě peníze, poněvadž činili si na ně nároky též dlužníkovy věřitelé, dlužno předem zjistiti věřitele a pohledávky, pro něž byly peníze též na soudě složeny a určití, co jest dílčí podstatou, jež má mezi dlužníkovy věřitele býti rozvržena.

(Rozh. ze dne 22. dubna 1926, R I 291/26.)

Odbytné, složené poštovní správou pro Jana K-a, soud první stolice rozvrhl. Rekursní soud k rekursu záložny V. zrušil

napadené usnesení a uložil prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci, nařídil nový rok a složené odbytné znovu rozvrhl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Z exekučních spisů lze seznati, že dne 21. června 1925 došel k okresnímu soudu v A. výměr ředitelství pošt a telegrafů v Praze ze dne 3. června 1925, dle něhož finanční státní správa skládá odbytné 19.919 Kč 60 h, povinnému Janu K-ovi ve smyslu §u 9 zák. ze dne 22. prosince 1924, čís. 286 sb. z. a n. vyměřené, podle § 1425 obč. zák. na soudě z důvodu, že jest sporno, jaké částky z odbytného má býti použito k uspokojení pohledávek věřitelů dlužníkůvých, a že odbytné bylo soudem přijato dne 4. července 1925. Věcí exekučního soudu bylo, by především zjistil věřitele a jejich pohledávky, pro něž bylo odbytné na soudě složeno a určil, která část odbytného tvoří vlastní dílčí podstatu, která mezi věřitele dlužníkovy má býti rozvržena. Prvý soud však ustanovil rozvrhový rok na 23. července 1925, aniž tyto základní podmínky pro správný rozvrh zjistil, neopatřiv si ani vysvětlení od podlužnice, pro které věřitele povinného Jana K-a odbytné na soudě složila, ač tito o složení měli býti vyrozuměni již podle předpisu §u 1425 obč. zák. Z pozdějšího sdělení čes. finanční prokuratury ze dne 8. srpna 1925 jest patrné, že na požitky povinného a odbytné jeho získala smluvní zástavní právo záložna V. pro zbytek své pohledávky 1349 Kč 78 h a že mimo jiné též pro ni bylo odbytné čsl. státem na soudě složeno podle §u 1425 obč. zák. Nepřihlížel-li exekuční soud při rozvrhu odbytného k této pohledávce zástavní věřitelky záložny V., ani ji o rozvrhovém roku nevyrozuměl, porušil tím základní pravidla o rozvrhu odbytného, složeného dle §u 1425 obč. zák. podlužníkem též pro věřitelku záložnu V. a nemohlo rozvrhové usnesení, které jí ani doručeno nebylo, vůči ní nabýti právní moci. Bylo proto napadené usnesení rekursního soudu, zrušující rozvrhové usnesení ze dne 25. srpna 1925 a ukládající prvému soudu, by ustanovil nový rok k rozdělení odbytného dlužníkovy, potvrditi.

Čís. 5967.

Bylo-li kupitelem žalováno o dodání a spor o to vysouzen, nemůže, zůstala-li exekuce bezvýslednou, kupitel domáhati se (§ 368 ex. ř.) náhrady rozdílu mezi cenou ujednanou a vyšší cenou při koupi úhradní.

(Rozh. ze dne 22. dubna 1925, Rv I 154/26.)

Žalující firma domáhala se v původním sporu na žalované firmě dodání chmele na základě závěrečného listu ze dne 19. prosince 1923. Spor tento žalobkyně právoplatně vysoudila, exekuce na vydání chmele, povolená usnesením ze dne 8. dubna 1925, zůstala však bezvýslednou. Žalobkyně zakoupila dne 3. dubna 1924 chmel u jiné firmy, a sporem, o nějž tu jde, domáhala se na žalované náhrady 309.680 Kč, o něž mu-